

CONCURS LITERARI DE NARRATIVA CURTA IES LA GARRIGOSA

TREBALLS PREMIATS EN EL SEGON CICLE D'ESO

CURS 2003-2004

TORNAR AL SEU COSTAT

Sara Conejero Martínez

Tal vegada és veritat allò de *"les bones accions són recompensades"*. Personalment no ho sé... però pot ser que quedar-me sense marit i renunciar per ell a l'amor, va fer que me'n tornara a trobar un altre després.

Estic a punt d'entrar als 50 i des que faltà el meu marit, vaig tornar a sentir la soledat. Saber que una volta vaig tindre l'amor a les meues mans i vaig renunciar a ell, em feia creure que el tren ja havia passat, per la qual cosa, l'ànim de ser feliç ja no tenia oportunitat. Però el destí o casualitat va voler que, en la boda d'una companya de treball, apareguera Josep en la meua vida.

La meua companya es casava per segona vegada als 45 anys. A Josep, mai l'havia deixat d'estimar. Feia 15 anys que no ens véiem ... molt de

temps per a creure que l'espurna d'aquell amor existira entre els dos, però no s'havia apagat. Fins aquell dia no creia en el destí ara és diferent.

Jo em casí al 18 anys; perquè em quedí en estat, i encara que, en aquell moment, tant Pep com jo ho véiem tot de color de rosa, prompte aquell color canviaria per negre obscur, per la confusió i els problemes.

Als pocs mesos de nàixer Lorena, la meua filla, ell començà a fer la seua vida, i jo em quedí amb tota la responsabilitat de la xiqueta. Em trobí sola, perquè ni ma mare, ni la meua sogra en aquell moment pogueren ajudar-me. Ell era un irresponsable com ja he dit, Pep es llavava les mans. Però els problemes entre nosaltres no sols foren per la seua actitud, sinó que més tard es quedà sense treball. Tardà quasi un any a trobar un lloc de treball de vigilant, tenia el torn de vesprada i nit i finalitzava a les dotze. Aleshores se n'anava de festa, hi havia dies que ni ens creuàvem per casa. Era horrorós. Em plantegí buscar un treball. Era un immadur i irresponsable, a més de dur una vida de ric, i com a conseqüència de la desesperació vaig decidir treballar. Vaig parlar amb els meus sogres i els demaní que es feren càrrec de Lorena. Vaig tindre sort amb ells, volien molt la seua neta.

Tardí tres mesos a trobar treball. Em van admetre com a dependenta en uns grans magatzems, on encara sóc. Tindre un treball i diners, em feia estar segura. Em sentia tan bé, que acceptí la meua situació de parella, encara que em feia mal no poder parlar de Pep amb les meues amigues. Pensí a separar-me, però ... a qui recórrer?, En aquella època les separacions eren poques. Així que vaig continuar. Als 29 anys, en el meu treball coneguí Josep, l'únic home que he estimat de veritat, i al qual deixí per dubtes i tres anys d'amor secret.

Josep i jo ens enamoràrem profundament; érem joves i ell solter. Era impossible controlar el que sentíem. Ens volíem i qualsevol moment era bo per estar junts, per besar-nos, mirar-nos als ulls i repetir-nos com ens volíem. Anar a treballar era un somni, encara que faltí al meu deure com a mare per estar amb Josep. Arribí a veure'l inclús amb Lorena. Era una etapa d'amor intens, apassionat i també de problemes. Però per primera vegada sabia el que era amar. Sentir que algú et volia, es preocupava per tu, era impressionant, érem tan iguals que, de vegades, no feia falta ni parlar, ja que pensàvem igual. Pensava que el que estava fent estava malament, era el meu marit. No podia deixar el seu amor. Eren tres anys de felicitat, i, quan per fi, decidí trencar amb tot ocorregué el que li passà a Pep. Li diagnosticaren un càncer de pulmó. No vaig tindre valor per deixar-lo. Era el pare de la meua filla. Em quedí amb ell per pena. El vaig veure tan fràgil i espantat ... i vaig renunciar a l'amor.

Ell s'acomiadà del treball, no podia seguir. A pesar de tot, de partir-se'm el cor a trossos per deixar Josep, no em penedí mai de la meua decisió.

Tal vegada pel que vaig fer, el destí em compensà una altra vegada amb Josep. En renunciar a la meua vida, a l'amor.

Començà una etapa dura per ami. Vaig haver de lluitar contra la malaltia cruel, que s'endugué al meu marit. Crec que, en aquells tres anys lluitant amb ell, contra la mort, vaig aprendre a voler-lo i ell també, però a la seua manera. Fou trist i dolorós. Pep passà per moltes operacions. És trist que algú de 37 anys se'n vaja d'aquest món. Així que amb 36 anys em quedí viuda i ho passí malament, fins acostumar-me a estar sola. Pensí que ja no tindria una altra oportunitat per ser feliç.

Arribà el dia de la boda. El dia que em trobí amb Josep a la boda d'Anna. No m'ho vaig creure. Fou estrany trobar-nos després de tant de temps, ja que ja no érem tan joves. Vaig sentir nervis. Però després de sopar, quan començà el ball, Josep, que estava assegut a la nostra taula em tragué a ballar. Ja no feia falta, que soles ballant ens n'adonàrem que encara ens quedava aquella espurna. Tant ell com jo tremolàvem com si fórem uns joves en el seu primer ball. El destí ens regalà una altra oportunitat per intentar ser feliços i ho som. I cada dia que passa encara sóc més feliç

VIATGE AL PARADÍS

Ramon Campos Carceller

“Enric, ens mudem al paradís”. Sí, aquestes van ser les paraules exactes que mon pare va pronunciar ara fa 6 anys, uns mesos abans de viatjar cap a Argentina. Paraules, que per desgràcia, ara les recorde fatídicament . El fet de la mudança a mi no em va suposar un gran problema. Pel meu caràcter aspre, els amics no em sobraven, millor dit no en tenia gaire. De tota manera, el viatge era obligat, li havien oferit un treball a mon pare que no podia rebutjar per culpa de les nostres condicions econòmiques, empitjorades sobretot des de la mort de la mare.

Dit i fet, mon pare, Jaume i jo començarem a preparar-ho tot. Per la meua part vaig afrontar aquesta mudança positivament perquè seria un canvi d'aires, que al pare li vindria molt bé per acabar d'oblidar la mare; i per a mi també perquè podia començar una vida nova on les coses m'anaren millor. Finalment, arribà l'hora d'anar-se'n. Va ser, si no recorde malament, la primera setmana de juliol, just després d'acabar les classes. Aquell any havia cursat 4t d'E.S.O, i la veritat és que els meus resultats no havien sigut molt brillants, ja tenia decidit de posar-me a treballar quan abans millor.

Arribàrem a l'aeroport de Buenos Aires, l'Aeroport Internacional d'Ezeiza, amb les primeres llums del dia i el primer que vaig notar fou el fred. Per la seua situació geogràfica, érem a l'hivern, la temperatura era baixíssima si la comparem amb la de València unes hores abans. Vam agafar un taxi i l'indicàrem el xofer el lloc on ens havia de dur. Mon pare tenia apuntat en un paperet la direcció del pis que l'empresa ens havia proporcionat per uns mesos fins que ens instal·làrem totalment i en llogàrem un altre. El pis no era res de l'altre món. Era més bé humil: la

porta d'entrada donava directament al saló, tenia un cuina molt menuda on sols cabia una persona, un lavabo i un dormitori. Dit açò, ja deveu haver deduït que a mi em va tocar dormir al sofà com a les pel·lícules. Després de pegar-li una primera ullada, passejàrem pels voltants per començar a conèixer la zona. Ens gitàrem de seguida ja que mon pare havia de matinejar per anar al nou treball i jo havia de buscar un treball per poder ajudar mon pare en l'economia de la casa. Prompte les coses començaren a millorar. Gràcies a l'excel·lent treball de mon pare en el departament de màrqueting, l'empresa començà traure grans beneficis. El sou del pare pujà notablement i uns mesos després ens compràrem una casa al centre de la ciutat amb tota mena de luxes que mai no havíem somniat. També ens compràrem un cotxe, un esportiu ultramodern. L'elecció del cotxe la vaig fer pensant en el meu futur i en les facilitats que tindria per a lligar quan el conduïra. Fins ací tot pareix perfecte i la promesa de mon pare quan em va dir que ens mudàvem al paradís pareixia complida, i així va ser durant dos anys, que mai oblidaré. Jo tinguí temps per trobar núvia, gràcies al cotxe, i mon pare per tornar-se a casar amb una argentina, que encara que mai no igualaria la mare pareixia bona persona.

A partir d'ací tot començà a canviar. Com si la sort es capgirara en la nostra contra, tot començà a anar malament i no podíem fer-hi res. L'empresa del pare va fer una mala gestió i va malbaratar els diners en coses innecessàries, començà a perdre diners fins al punt que no podia pagar el sou acordat i quan el pagaven era amb retard. Al temps que l'empresa començà a anar malament, tot el país entrà en una crisi incomprensible causada també per la mala gestió econòmica que feia el govern. Finalment l'empresa del pare va tancar i tots els seus treballadors es van quedar a l'atur, sense diners i en un país que empitjorava cada dia. Nosaltres no n'érem una excepció i estàvem sense un pes i el meu sou de repartidor de pizzes a domicili, i el de Georgina, la dona del pare, de netejadora en un hospital, ens proporcionaven el just per a poder fer dues menjades diàries.

En poc de temps, tot el país estava en una situació de caos, només els més rics i els polítics podien viure amb un mínim de dignitat. Sovint li demanava al pare que m'explicara el perquè d'aquella situació i també com havien pogut canviar les coses tant, en tan poc de temps. Ell em feia unes explicacions que jo no entenia. Ara que ho pense fredament, crec que el que passava vertaderament és que no ho volia entendre, perquè no volia pensar en la meua situació després d'haver-hi passat dos anys de glòria i luxes i no volia recordar la meua rutina diària quan vivia a Espanya.

En aqueixos moments, vaig entendre la frase molt coneguda per tots, "*e/ diners no donen la felicitat, però ajuden molt*". Sí, la vaig entendre, i també la vaig comprovar en la meua pròpia pell. Desgraciadament aquella situació arribà més lluny del que jo mai no havia pensat. Al cap d'un temps del començament de la crisi, davant de la desesperació provocada per la falta de diners i de menjar, van

començar a robar als supermercats i a fer malifetes pels carrers. En aqueix moment, va començar la part més negra de la meua vida perquè junt a un grup d'amics argentins vam decidir sublevar-nos. A ull nu pareixia molt fàcil; entràvem al supermercat seguint tota la massa de gent, agafàvem alguns queviures i ens n'anàvem el més ràpid possible i com que hi havia molta gent no passava res. I així ho vam fer.

Un matí que hi havia convocada una manifestació, moltes persones entraren amb aires delictius als supermercats, nosaltres els seguïrem. Entràrem sense resistència. Fins i tot, em va paréixer massa fàcil. Vam agafar algunes cosetes per menjar i quan ens disposàvem a eixir, trobàrem enfront de la porta, una tira de policies armats a l'altra banda, que van fer parar en sec el centenar de persones que hi havia entrat al supermercat. Hi va haver un moment de silenci molt intens, però de sobte tots començàrem a cridar i a córrer sense control tot intentant esquivar els policies i els cops que ens llançaven sense mirament sota els nostres cossos amb les porres de cuir. Jo corria com si tinguera un bou a l'esquena recordant la tradició dels pobles valencians, però vaig tindre la mala sort d'entropessar amb la vorera i caure un bac que quasi em trenque el cap. Però açò no va ser res si ho comparem amb el que vingué després. Una multitud de policies s'abalançà sobre mi i començaren a pegar-me cops amb les porres com li peguen a un porc per matar-lo. Jo no podia fer res, em pegaven per tots els costats, fins que un d'aquells cops, afortunadament per a mi, em va pegar directament al cap i em va deixar inconscient. Quan em vaig despertar, tenia un dolor insuportable per tot el cos, les dues cames embenades, el cap em pareixia que m'explotaria d'un moment a d'altre. Després, vaig alçar la vista i vaig vore mon pare assegut en una cadira amb els ulls tancats. Vaig pegar un crit per despertar-lo, es va esglaiar moltíssim, però la seua cara reflectia felicitat de veure que m'havia recuperat. Allí mateix m'explicà com estava la situació i em va plantejar la idea de vendre la casa per traure alguns dinerets i tornar a Espanya. En una primera instància em vaig negar rotundament, perquè recordava tots els moments feliços que havia passat a Argentina, i pensava que aquella situació podria millorar, però, després de pensar-ho durant uns minuts, vaig decidir acceptar-ho ja que no tenia ganes de viure més temps immers en aquella misèria cada vegada més pronunciada.

Vaig eixir de l'hospital aquella mateixa vesprada després de passar unes hores en observació i anàrem directes a posar en venda la casa. La venda fou molt ràpida, sols vam tardar dos dies, pel baix preu que demanàvem per ella i l'impecable estat que tenia. A partir d'ací tot va ser molt ràpid. Compràrem el bitllet d'avió per al dia següent, ja que necessitàvem unes hores per organitzar-ho tot. També vaig tindre temps d'acomiar-me d'alguna gent, als quals vaig prometre que tornaria un dia per fer-los una visita i per portar-los alguns records de València. Al dia següent, estàvem puntuals a l'aeroport, i quan l'avió començà a enlairar-se, un pessigolleig va recórrer el meu cos al temps que recordava que tornàvem a la terra de sempre.

Ara ja ha passat molt de temps, i la veritat és que les coses han anat millor del que esperava. Finalment, vaig decidir fer un curset de màrqueting que anunciaven a la televisió, on prometien que tindria “treball segur”. El treball, com era d’esperar, no el vaig aconseguir gràcies al curset, però vaig aconseguir-ne un gràcies a un bon amic del pare, i ara, tinc una vida on els diners no són la meua principal preocupació. Dit açò deveu haver deduït que no em penedesc de la meua tornada, i a més ara sé que el vertader paradís és ací, amb la gent de sempre, el lloc de sempre i els problemes...de sempre.

EL VIATGE

Ismael Pons Pellicer

Mustafà era un xic de quinze anys, com molts de la seua edat, del Marroc, Tenia els ulls de color marró, cabell negre i molt arrissat; d'estatura mitjana i això sí, un poquet famolenc i desnodrit.

Com tots els de la seua edat, també, s'alçava abans d'eixir el sol i se n'anava a treballar. Venia xicotets objectes de poc valor, feia tractes per ací i per allà, robava alguna que altra cosa. Feia de tot un poquet, però amb un únic objectiu: treballava per a menjar; per a menjar ell i la seua família que eren son pare, sa mare, l'àvia i els set germans menors que el seguien.

Ell era el més major de tots els fills. El seguia Namiya, la segona, que ja estava compromesa per a casar-se amb un xic del poble del costat, com era costum en els tractes del pare. El pare treballava, es podria dir que de taxista, però sense taxi. Tenia un petit carro en què duia la gent d'un lloc a un altre, gent normalment estrangera. La mare, s'encarregava de la poca cosa que tenien a casa, però sobretot, tenia cura dels fills més menuts.

Un matí, que es presentava com qualsevol altre, quan Mustafà s'acabava d'alçar, perquè tenia un tracte amb un estranger, mentre es posava la descuidada i vella roba de tots els dies; van tocar a la porta. Ell i son pare anaren a veure qui era. El pare, Ibrahim, de trenta-cinc anys, treballava per als seus fills i per a la dona, i Mustafa l'ajudava molt, perquè aportava

econòmicament, cosa que s'agraïa molt. El cas és que encara no havia vist qui era en obrir la porta, el van agarrar i amb una sacsejada el van tirar fora de la casa i sense donar temps de reacció li van fote un tir al cap. Hi havia bandolers a casa. Mustafà es va amagar com va poder allà dins, per tal d'evitar que no el veren. Eren un grup de cinc persones que anaven saquejant casa per casa a la recerca d'objectes de valor o de diners, cosa que no trobarien.

Buscaren inútilment per tots els racons de la miserable casa de dues estances, el dormitori compartit per tots els membres, i el menjador, que alhora servia de cuina, de saló, wàter, ...

Se'n van anar. La mare i tots els germans començaren a eixir de l'habitació, nerviosos i anguniats, però a la vegada tranquils perquè ja se n'havien anat.

- Que no heu sentit el tret?
- No, quin tret?
- El que li han pegat al pare!!

Van eixir tots i van veure el seu cos allí al terra, envoltat d'un bassal de sang. Era el pitjor que podia haver passat. Tots estaven molt afectats, i Mustafà, més que dolgut pel que li havien fet al pare. Pensava com anaven a viure a partir d'ara. Denunciar l'assassinat a la policia era perdre el temps, aquell sector era un dels més corruptes del país.

Després del funeral i l'oratori que van fer pel cap de la família, ell va assumir el càrrec. Llavors va reunir tots els membres i els va dir el que faria. Amb els pocs diners que a la família li quedaven, anava a aventurar-se en el viatge dels seus somnis, que es podia fer realitat, encara que amb poques possibilitats. Arribar a Europa. Des d'allí, començaria a treballar molt dur i enviaria diners a la família perquè poguera viure.

Tenia molts inconvenients: era massa jove, massa pobre, ignorant, ... però era l'única alternativa que els quedava, a ell i a la seua família.

Al dia següent, va fer marxa. Se n'anà amb un conegut, més major, que també volia provar sort, Sohër, un jove d'uns vint anys.

Tenien un llarg camí sols per poder arribar a la costa. Assumien un gran risc, on la mort era la fi més probable. Però així i tot, començaren

aquell camí que conduïa a Tànger, una ciutat portuària, on tenien coneixement que hi havia nombroses màfies, les quals aconseguien pasteres a la gent que intentava creuar l'estret, la manera més fàcil però perillosa per poder arribar a Espanya, a Europa. Si aconseguia el gran repte, podia aconseguir algun treball, encara que fóra poc remunerat. Estava disposat a treballar on fera falta. Dominava l'espanyol. L'oncle, li havia ensenyat de petit poques coses, però resultaria fàcil de comunicar-se amb aquella gent.

Quatre dies després, arribaren a Tànger, exhausts, sense energia. Així i tot, havien aconseguit menjar alguna cosa del que li van furta a un petit llaurador. Van tindre molta sort de no trobar-se cap grup no desitjat de bandolers, assassins, o coses semblant.

Una vegada allí, havien de buscar algú que els posara en contacte amb els mafiosos que organitzaven aquells trajectes que eixien i no tornaven.

Preguntaren a un treballador del port i els va informar que sempre es posaven a la matinada organitzant els grups, contractant, i fent operacions relacionades. A la matinada del dia següent estaven allí. Havien dormit en una quadra, gràcies als favors de Sohër a la dona encarregada.

Una vegada allí, els van explicar el tracte. Tres-cents dòlars; eixien a boqueta de nit, per arribar a la matinada. Una vegada a l'altre extrem, cadascú se les arreglava com podia.

Només tenien deu dòlars, els faltava tota una fortuna de què no podien disposar. Haurien de renunciar al seu somni? Llavors va sorgir el dilema: com traure els diners que faltaven per poder continuar el camí?

La dona dels estables li havia dit a Sohër que al mercat de la ciutat alguns estrangers homosexuals anaven en busca de xics de la seua edat, que a canvi d'un preu fixat, el client podia practicar tot el sexe que volia. I així ho van fer. Els dos, al migdia, estaven al mercat afamats, buscant algun estranger. En trobaren. Per mitjà de signes els aventurers van acordar que per trenta dòlars i per un dinar, farien el que volgueren. Després del dinar promés, Mustafa i Sohër van acudir a l'hotel on els havien citat els estrangers. Cadascun a la seua habitació, van fer de tot amb els joves. Acabaren, i van tocar el dos. Però com que no en tenien prou van haver de repetir els contactes i el servei durant dos mesos.

Al dia següent d'aconseguir tot just els tres-cents dòlars, després de passar la nit pel carrer, van eixir de Tànger, aquella ciutat dominada pels

pocs rics i corruptes del Marroc. Començava la part més delicada de tot el viatge: arribar a l'altre extrem. Eren els catorze quilòmetres més llargs de la vida de tots aquells desgraciats. De seguida van començar els primers símptomes de la fredor que hi havia a mar obert.

Els minuts semblaven eterns, en aquella pastera tan petita i poblada de gent, en què un a un anaven caient a l'aigua derrotats pel cansament.

Quan ja es podia veure la costa de la desitjada Europa, gràcies a la tènue llum de la lluna, Sohër va deixar de respirar, víctima de la brisa freda, cansament, desnodriment, ...

Mustafà aguantava, seguia aguantant; encara es podia moure, però no per molt de temps. Era robust i fort, a pesar de l'edat que tenia, i va ser un dels set supervivents, dels trenta que s'hi havien embarcat, en aquella pastera.

Quan aquesta va parar, pel fregament amb l'arena, la guàrdia civil ja anava a per ells. Mustafà va començar a córrer, esgotant les últimes energies, sols pensant en córrer, córrer tot el que poguera fins arribar a la tanca, botar-la, i seguir corrent uns quants centenars de metres més. Va tindre èxit. Els altres no havien tingut la mateixa sort, ja estaven sota la vigilància de la benemèrita.

Ja pels horts, exhaust, es va tirar a terra entre unes mates, sense saber com eixiria d'aquesta.

En passar prou de temps es va despertar. El sol estava dalt del seu cap i marejava, tot i que estava tan acostumat a les altes temperatures. De cop i volta, va veure una dona que se li acostava i li oferia menjar. Va dinar amb la seua companyia i va intentar expressar el seu sentiment d'agraïment pel que havia fet per ell, amb les poques paraules que coneixia d'aquell l'idioma. La dona li va dir on podia aconseguir feina. Seria il·legal, naturalment, i si ensopegava amb els civils, se n'anava de cap una altra vegada al seu país.

Després d'un mes, havia aconseguit reunir una quantitat de diners impensable en relació amb el que podia guanyar a la seua terra de manera honrada, i sense haver de vendre el seu cos. Quan estava disposat a enviar-ho tot cap al Marroc, a la família, es va trobar amb una banda neonazi, feixista i racista.

Començaren la pallissa, que acabaria amb la mort d'aquell home, immigrant a Espanya i emigrant del Marroc, acabaven amb la vida d'una persona innocent i lluitadora per una vida digna. I sobretot, acabaven amb tota una família pendent d'aquesta lluita. Un viatge de vida frustrat per un grup de mort.